

Durmuş Hocaođlu

İhânet

Yeniçağ, “Analiz”, 21 Aralık 2008, Pazar., s.08
“Analiz” Sıra No: 724; 2008-115; Aralık-07

YENİÇAĞ

NOT: Bu yazının *Yeniçağ*’daki matbû metni, mekân yetmezliği yüzünden, takrîben dörtte biri çıkarılarak yayınlanmıştır — D.H.

“**Ermenilerden Özür Dileme**” kampanyası hakkında görüşlerimi almak üzere bağlanan radyoya, bir nümûne olmak üzere, Baskın Oran’ın 14 Aralık Pazar günkü “Verdiğimiz Huzursuzluk İçin Özür Dileriz” başlıklı yazısını merkeze alarak, bu kampanyanın bir **aydın ihâneti** olduğunu söylemiştim; bu görüşümün prensip îtibâriyle iliklerine kadar doğru olduğundan şüphe etmemekle berâber, yine de içimde bir huzursuzluk bulunuyor: “Aydın” ve “ihânet” kelimelerinin nasıl birlikte mütâlea edilebileceği suâlinden mütevellid, kolay-kolay da giderilemeyecek derin bir huzursuzluk bu. Ancak, bu meselenin irdelemesini te’hir ederek, bu iki kelime yan-yana gelsin ya da gelmesin bunun bir ihânet olduğundan zerrece şüphem olmadığını söylemeliyim.

Niçin?

Şundan:

İhânet, ilkin, bu kampanyanın özür metninde, kör-kör parmağım gözüne misâli sırtıyor:

1915’te Osmanlı Ermenileri’nin maruz kaldığı Büyük Felaket’e duyarsız kalınmasını, bunun inkar edilmesini vicdanım kabul etmiyor. Bu adaletsizliği reddediyor, kendi payıma Ermeni kardeşlerimin duygu ve acılarını paylaşıyor, onlardan özür diliyorum.

İmdi; buna göre, demek oluyor ki, 1915’te – Ermenilerin verdiği adla – “**Büyük Felâket**” olmuş ve tabîî münhasıran Ermenilere olmuş. Ya aynı tarihte Türklere ne olmuş? Bahis yok! Demek ki yüzbinlerce Türk Ermeniler tarafından katledilmedi; öyle mi? Olmadı öyle bişiydikler; öyle mi? Demek ki, o yıllarda, meselâ – rahmetli annem ve babam da dâhil - bütün Bayburtlular kollektif bir katliâm illüzyonuna mâruz kaldılar; öyle mi? Çıt yok, ses yok, bahis yok; yok ama, satır aralarında var: “İyi olmuş” demek istiyorlar. İyi Olmuş! Gebersinler!

Vay utanmazlar!

Şu zihniyete bakar mısınız!

Ya şuna ne demeli?

(19. yüzyılda, Devlet’in Ermeni katliamları karşısında sessiz kalması üzerine) D. Anadolu Ermenileri canlarının çaresine silahlanarak baktılar. İlk Müslüman öldürmesi budur./.../Tabii, devlet baskısı altındaki bir gayrimüslim azınlık, Ha-

life'nin yönettiği Devlet desteğindeki Müslüman çoğunluk'u ne kadar öldürebilirse, o kadar. Bunun ne kadar "mukatele", yani "karşılıklı" olduğunun takdiri size ait. Ama en hafif yorum herhalde şu: Millet-i Sadıka durup dururken patlamadı.

Millet'i Sâdika nasıl patlamış? Mel'un Türklerin yüzünden; nasıl olabilirdi ki başka ve hem de canım ne kadar Türk öldürmüşler ki, alla'sen. Kaldı ki, Türk bu; çok olsa n'olur yâni, Ermeni değil ya.

Ya kendi insanına tevcîh edilen şu hakaret dolu cümleler:

İşimiz çok zor. Çünkü "Müslüman mahallesinde salyangoz" satıyoruz. Öyle bir mahalle ki, her şeyden önce "Özür Dileme Kültürü" yok; sadece "Otomatik Savunmaya Geçme Kültürü" var. Sen otururken gelir ayağını ezer, bırakın özür dilemeyi, hayretle baktın diye bir de suratına dik dik bakar. Asansöre girer, bırakın günaydın demeyi, yüzünüze bakmaz ve çıkacağı kata kadar da mecburen havaları seyrederek.

Demek ki Türkler böyle; neden böyle? Her hâlde "ayı" oldukları için! Başka neden olabilir? Ya Ermeniler nasılmış acaba? Mefhûmu muhâlifinden okuyunuz, şu çıkıyor:

(Ermeni mahallesi) öyle bir mahalle ki, sâkinleri, her şeyden önce, bir hatâ işlediğinde medenî bir şekilde özür diler, otomatik olarak savunmaya geçmez; sen otururken gelip ayağını ezmez, ezkazâ ezerse, mahçup bir şekilde bin kere özür diler, bırakın suratınıza dik dik bakmayı, kendisini nasıl affettireceğini şaşırır. Asansöre girince ışıl-ışıl, gülücükler saçan mübârek bir yüzle "günaydın" der, hâl-hâtr sorar.

Demek ki Ermeniler de böyle; neden böyle? O, Ermeni, muhterem; senin benim gibi bir "ayı" değil ki.

Türkler böyle; ya Türkiye?

Nasıl olacak, şöyle:

Talat Paşa'nın adını en geniş bulvarlara vermiş ülke. "Anadolu sermayesi"nin Ermeni mallarına konarak oluştuğu bir ülke. Kurtuluş Savaşı'na bu malları geri vermemek için katılan aşiretlerin ülkesi. Millet-i Hakime zihniyetinin gayrimüslimleri hâlâ ikinci sınıf hatta tehlikeli saydığı ve hâlâ öldürdüğü bir ülke.

Yâhu bu Türkler nasıl insanlarmış meğerse! Arslan gibi Ermeni çeteciler dururken Talât Paşa'nın adı nasıl olur da caddelere verilir? Olacak iş mi yâni! Ya Anadolu sermayesi nasıl oluşmuş? İşte böyle: Ermenilerin mallarına konarak. Ama acaba bu Ermenilerin malları nasıl oluşmuş? Onu da ben söyleyeyim: Vatan dara düşünce hep Türk ölüme gönderilir ya, işte o Türk yedi cephede sekiz sene on sene dövüşüp yok olurken askere alınmayan, alınsa celpten kaçan, celpten kaçamazsa askerden firar eden Ermeni de tatlı kârını Türk'ün sırtından katlar da katlar ya; işte böyle böyle oluşur Ermeni malı mülkü. Ve bir şey daha öğreniyoruz bu arada: Biz Türkler, hâlâ, gayrimüslimleri öldürmeğe devam ediyormuşuz. Ben görmedim ama yüzünden nûr akan koskoca âlimin yalan söyleyecek hâli yok ya; el-hak doğru olsa gerektir.

İşte büyük büyük âlim Baskın Efendi'nin gözümüze soka soka gösterdiği **Türk Gerçeği.**

Ey Türk!

Anladın mı şimdi kaç paralık adam olduğunu?

*

**

Ve bir de **ASALA** var.

Neymiş **ASALA**?

Yârın konuşalım.

Bunu yarın konuşalım, ama şimdiden bir şey söylemeliyim: Baskın Efendi adını zikretmediği bir milliyetçiye meydan okuyor, “milliyetçinin bilmesi” konusunda ve O’na kendisini “Ermeni aynası”nda görmesini tavsiye ediyor.

Bu meydan okumanın muhâtabı belirsiz, ama olsun, kimse kim, mühim değil şu safhada; ben şöyle diyorum: “**Milliyetçinin bilmesi**” diye birşey ilk defa işittim, her hâlde yeni bir epistemoloji terimi olsa gerek. Galiba dişine göre birini buldu, büyük âlim, kükrüyor; bir de bana meydan okusa da öğrenirsem bu arada bakalım, “**milliyetsizin bilmesi**” nasıl oluyormuş.

Hadi bir de bana meydan okuyuveriniz büyük âlim, okuyunuz da ben de size “**Türk’ün aynası**”nda vechi mübârekenizi gösterirsem bu vesîle ile.

Var mısınız?

